

© Rosa

GH:n (Gutenbergshus, tanskalainen kustannusyhtiö, joka tuottaa melkein kaikki pohjoismaisissa Aku Anka-lehdissä ilmestyvät sarjat) töissä aiheiden uudelleenkäytön ongelma on kaikkein suurin. Siksi Sarjainfossa 4/1986 suuressa Anka-artikkelissa kirjoitin, että Barks-jäljittelillä ei ole tulevaisuutta. Tekisivät edes parempia Barks-kopioita..

Gladstone on tuonut ulottuvillemme sellaisten kielimuurin taakse jääneiden piirtäjine kuin **Daan Jipessin** ja **Freddy Miltonin** töitä. Kuten **Toni Jerrman** oikein huomautti (Sarjainfo 2/1987) Milton on piirtänyt Hollannin Oberon-kustantamolle ankasarjoja 1976 alkaen, mutta GH ei ole niitä käyttänyt. Tulevaisuudessa tutkimus toivottavasti osoittaa todelliset syyt siihen miksei GH käytä heidän sarjojaan. Erään teorian voim esittää:

Nykyään yhä useampi suomalainen kokee työnsä stressaavaksi. Työstä tai koulusta väsyneenä kotiin palaava kuluttaja kaipaa viihdettä, jota jaksaa sillä hetkellä seurata. GH:n sarjat ovat yhdessä suhteessa parempia kuin Barksin (tai Rosan) sarjat: ne ovat helppolukuisia. Ei vaadi paljon energiaa ottaa lehti käteen ja aloittaa lukeminen vaikka tarinan keskeltä. Lehden kulta-aikana, 50-luvulla, suomalaisten ongelmat olivat erilaisia. Ihmiset halusivat eskapistista viihdettä, viihdettä joka rentouttaa vetämällä lukijan tehokkaasti pois arjesta. Levikkiluvut osoittavat, että Akkari on pystynyt muuttamaan ajan mukana ja tarjoamaan ihmisille sitä mitä he haluavat. Barksin ja hänen seuraajien työt eivät yksinkertaisesti enää sovi lehden linjaan.

Jos teoria pitää paikkaansa, silloin voi markkinoilta löytyä tilaa uudelle lehdelle Roope-sedän taskulehden malliin, joka keskittyisi julkaisemaan vanhoja sarjoja ja Barksin seuraajien töitä (tämä vihjeeksi sinne Sanoma Oy:n suuntaan).

Pauli Ruonala

UNCLE SCROOGE 219, 220
Piirros ja käsikirjoitus Don Rosa
Gladstone Publishing, USA 1987

Amerikasta on pitkästä aikaa löytynyt uusi ankanpiirtäjä. **Don Rosa** on taitelija itseoppinut, koulutuksestaan rakennusinsinööri, luki paljon Barksin töitä nuorena ja piirsi sarjakuvia opiskelija- ja paikallislehtiin (tunnetuin The Pertwillya Papers). Päätoimisesti hän on työssä rakennusalan yrityksessä.

Rosan ensimmäinen 26 sivun seikkailu vie ankat Andeille etsimään aarretta, jonka inkat kätkivät konkvistadorien tullessa. Kulta-Into Pii seuraa ankoja yrittäen saada kunnian aarteen löytämisestä itselleen. Juoniaineiksia on niin paljon, että lukija saa olla tarkkana (toista kuin Aku Ankan nykyiset tanskalaisperäiset seikkailut, jotka ovat erittäin helppolukuisia: helppo arvata mitä seuraavaksi tapahtuu).

Numerossa 220 Roope kyllästyy katselemaan Akua (joka on menossa limonadikojulle) ja Hannua, joka makaa joen rannalla sarjakuvalehtiä lukien. Roope yrittää istuttaa Akuun ja Hannuun yrittäjähenkeä, antaa näille setelinipun ja käskee investoimaan sen tuottavasti. Parhaiten onnistuvalle Roope lupaa oman yrityksen hoidettavaksi. Erilaisten käännteiden jälkeen Hannu onnistuu (tietysti) investoimaan paremmin. Aku saa hoidettavakseen hänelle sopivan yrityksen – limonadikojun. Hannu sensijaan saa peräti oman kustannusliikkeen – Gladstone Comic Book Companyn...

Piirtäjänä Rosa on epävarma, tussaa leveällä terällä, jonka jälki on kaukana **Barksin** elegantista viivasta. Rosa näkee kiitettävästi vaivaa yksityiskohtien kanssa. Inkojen aarekammioista löytyy mitä erilaisimpia taide-esineitä ja kalleuksia, lentäjän takin hihassa näkyy Roopen lentoyhtiön tunnus (siivillä varustettu dollarin merkki), ym. Jotkut ruudut ovat liiankin täynnä tavaraa.

Rosa on oikeilla jäljillä. Käsikirjoitukset ovat hauskoja, hahmot ovat inhimillisiä ja toimivat loogisesti. Akun ja Hannun kilpaillessa Akulle jää limonadikoju, koska hän on (tapansa mukaan) lyhytjäntäinen ja asettaa oman mukavuutensa aina ensimmäiseksi.

Toiset Comics Journal-lehteen kirjoittavat sarjakuvakriitikot pitävät (tämä koskee lähinnä amerikkalaista supersankarisarjakuvaa) monien uusien piirtäjien ongelmana sitä että entiset sarjakuvafanit alkavat tehdä sarjakuvia ammatikseen, josta seuraa samojen teemojen ja aiheiden uudelleenkierrätys. Carl Barks otti aiheensa ympäröivästä elämästä ja ajan seikkailukirjallisuudesta ja tulkitse niitä sarjakuvan keinoin. Rosa ottaa aiheensa ympäröivistä sarjakuvista ja tulkitsee niitä sarjakuvan keinoin.

Vanhatkin juoniainekset saa kyllä näyttämään uusilta huumorilla ja juonen käännteillä, mutta olisi jo aika käsitellä aiheita, joita Barks ei ehtinyt käyttää. Rosa suunnitteleekin sarjaa Kulta-Into Piin nuoruusvuosista. Itse haluaisin nähdä sen suuren ratkaisemattoman taistelun: Roope vastaan IRS (Yhdysvaltain verovirasto).